

Arrest

nr. 226 701 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lech (district Syagerd, provincie Parwan). U bent van Tadzjiekse origine. U bent gehuwd en vader van een zoon.

Op 20/11/1393 (9 februari 2015) heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België. Op 24 april 2015 vroeg u een eerste keer asiel aan. Omdat Bulgarije verantwoordelijk bleek voor uw asielaanvraag, werd u naar Bulgarije teruggeleid. U verbleef er enkele weken, waarna u opnieuw naar België bent gekomen. Op 7 september 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze werd door het CGVS in overweging genomen.

U verklaart dat u na het voltooien van uw middelbare studies in 1389 (2010-2011) uw vader hielp met het bewerken van jullie gronden. Op een dag vernamen u en andere mannen in het dorp via de dorpsverantwoordelijke dat er vacante betrekkingen waren bij het NDS (‘Nationaal Directoraat voor de

Veiligheid'). U slaagde voor de proeven en werd aangesteld binnen de militaire tak van het NDS. Op 10/03/1390 (31 mei 2011) bent u in Kabul begonnen aan een opleiding die zes weken duurde. Later volgde u elders in Kabul nog een opleiding van één maand. U moest daar loopoefeningen doen, u leerde fouilleringstechnieken en men legde u uit hoe u met een wapen dient om te gaan. Na de training begon u uw carrière bij het NDS als luitenant en leidde een eenheid van negen militairen. U stond in voor de veiligheid van de directoraten van het NDS in Kabul. Meestal bewaakte u met uw eenheid 'Directoraat 40', waar bijvoorbeeld terreurverdachten worden ondervraagd en waar ook een gevangenis is. U was niet actief binnen de gebouwen maar zorgde voor de veiligheid daarbuiten, bijvoorbeeld aan de toegangspoorten. U verbleef steeds op uw werkplaats. Om de twee maanden mocht u zes dagen naar huis.

De gevangenen in het Directoraat 40 konden af en toe bezoek ontvangen. Op een dag, ergens in de tiende maand van 1393 (eind 2014-begin 2015), stond u op wacht toen daar A.H. (...) voorbij kwam. Hij is iemand van uw dorp. Hij kwam zijn neef S.S. (...) bezoeken, een Talib die in de gevangenis van het Directoraat 40 zit. A.H. (...) reageerde verbaasd toen hij u daar zag. Hij vroeg u wat u daar deed, u zei hem dat u daar als soldaat werkte. U had dit altijd geheim gehouden voor de dorpingen van Lech en ging bijvoorbeeld nooit in uniform naar huis. In de elfde maand van 1393 (januari-februari 2015) had u zes dagen verlof en ging u naar Lech. U ging de tweede avond van uw verblijf aldaar naar het huis van uw schoonouders. U zag er uw vrouw en kind, maar ook uw ouders en broer waren aanwezig. Toen zij die avond laat nog naar huis gingen, bleef u met vrouw en kind bij uw schoonouders overnachten. Het was in die nacht dat S.M. (...), eveneens een lokaal iemand van de Taliban, samen met drie andere onherkenbare personen, naar het huis van uw ouders kwam. Hij wou weten waar u was. Zij wilden ook dat uw vader u zou vragen op te houden met uw werk. De volgende dag kwam uw vader naar het huis van uw schoonvader en vertelde u wat er was gebeurd. U beseftte dat de Taliban u zochten omdat u als militair werkte. U keerde terug naar uw werkplaats en vermeidde daarbij de gebruikelijke wegen. U informeerde uw commandant die u liet verstaan dat hij geen bewaking kon voorzien voor zijn eigen mensen. Vervolgens bent u toch weer aan het werk gegaan. Acht dagen later kreeg u telefoon van uw vader. Hij zei u dat S.M. (...) en de zijnen nogmaals waren langsgekomen. Zij hadden hun vragen op dreigende toon gesteld maar hadden uw vader verder ongemoeid gelaten. De Taliban wilden dat u zich bij hen ging aanmelden. U bleef evenwel verder werken. Vier dagen later kreeg uw vader nogmaals bezoek van de Taliban. Zij vertelden uw vader wat zij allemaal over u wisten. Uw vader ontkende maar werd geslagen en mishandeld. Hij hield er een gebroken hand aan over. Omdat er voor uw leven gevreesd werd, besloot uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. Uw schoonvader regelde uw vertrek, waarna u aan uw reis naar België begon.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geïsoleerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: uw Afgaans identiteitsdocument ('taskara'), een kopie van de taskara van uw vrouw, een brief van de ouderen waarin uw huwelijk bevestigd wordt, twee certificaten van het NDS, een badge van het NDS, zes foto's waarop u met collega's van het NDS te zien bent, de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd en enkele medische attesten van Belgische artsen waarmee u wil aantonen dat de Bulgaarse autoriteiten u mishandeld hebben.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 2 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel het CGVS uw werkzaamheden voor het NDS niet in twijfel trok, kon u uw beweerdde problemen met de Taliban niet aannemelijk maken. Het CGVS was verder van mening dat u geen eerlijk zicht bood op uw werkelijke achtergrond, netwerk en financiële situatie van uw familie. In haar arrest van 5 december 2018 was de RvV eveneens van mening dat uw beweerdde problemen niet geloofwaardig waren. Uw profiel als zijnde bewaker voor het NDS achtte de RvV net zoals het CGVS niet voldoende om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. De RvV vernietigde evenwel de beslissing van het CGVS omdat ze van mening was dat onvoldoende gestaafd werd waarom u uw beweerdde achtergrond niet aannemelijk zou gemaakt hebben en omdat verder onderzoek moest worden gedaan naar de redelijkheid van een intern vluchtalternatief buiten uw regio van herkomst.

U werd opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, uit vrees door de Taliban te worden geïsoleerd. Bovendien zou u door de Afgaanse autoriteiten in de gevangenis kunnen worden opgesloten omdat u uw job bij het NDS stopzette. U legde geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u door de Taliban zou zijn gevisieerd.

In de beslissing van 2 maart 2018 motiveerde het CGVS al op omstandige wijze waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangebrachte asielmotieven. Deze argumentatie kan worden hernomen en luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw bewakingsopdracht bij het NDS aanleiding heeft gegeven tot problemen met de Taliban.

U geeft aan dat u op wacht stond nabij het Directoraat 40 toen A.H. (...), een inwoner van Lech, de gevangene S.S. (...) een bezoek kwam brengen. U stelt dat de man verbaasd reageerde op uw aanwezigheid daar en u vermoedt dat hij de Taliban in uw dorp heeft ingelicht. Het CGVS merkt op dat het zeer merkwaardig is dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ geen melding maakte van deze ontmoeting met A.H. (...), noch van de gevangenschap van een dorpeling in het Directoraat waar u werkte. U gaf tijdens het gehoor bij de DVZ veeleer aan dat de Taliban pas na de tweede ontmoeting met uw vader te weten waren gekomen dat u geen winkel had maar dat u voor "de regering" werkte (verklaring meervoudige aanvraag van 20 april 2016, vraag 18). Als het CGVS opmerkt dat u een gewijzigd relaas brengt, zegt u dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om details te vertellen en dat u louter een samenvatting kon aanbrengen (CGVS, p.16, 17). Dit biedt geen afdoende verklaring, te meer u uw relaas voor het CGVS wél start met de gevangenschap van S. (...) en de toevallige ontmoeting die u met A.H. (...) had (CGVS, p.11). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van de DVZ geenszins dat u daar zeer beknopt moest zijn. De vaststelling dat u eerder niets zei over deze A.H. (...) en over uw vermoedens als zou deze persoon u hebben verklikt, doet een eerste keer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden gewezen op diverse vage en ongeloofwaardige aspecten van het relaas dat u heeft gebracht. Zo is het zeer merkwaardig dat u niet zou geweten hebben dat de genaamde S.S. (...), een lid van de Taliban uit uw dorp Lech, in detentie verbleef in het Directoraat waar u tewerkgesteld was (CGVS, p.11). Eveneens merkwaardig is dat u bij uw terugkeer naar het dorp op geen enkel moment zou hebben vermoed dat A.H. (...) u mogelijks verraden had (CGVS, p.12). Gezien u verklaart dat het om personen van de Taliban gaat en u beweert dat u uw tewerkstelling bij het NDS jarenlang angstvallig verborgen hield, moet uw ontmoeting met A.H. (...) u toch zorgen hebben gebaard. Minstens kon u hebben gevreesd dat deze persoon u bij de Taliban in het dorp zou verklikken.

Dat u uw werk voor het NDS gedurende meer dan drie jaar geheim zou hebben gehouden voor de dorpelingen van Lech, is overigens weinig geloofwaardig. U verklaart namelijk dat de dorpsverantwoordelijke jullie in 1390 op de hoogte bracht van de mogelijkheid dat er kon worden gesolliciteerd bij het NDS. U zegt dat u en andere jongens aan de testen deelnamen, waarna jullie naar het districtshuis en vervolgens naar jullie eenheid gestuurd werden (CGVS, p.5). Het is niet aannemelijk dat de aanwerving door het NDS van meerdere mannen niet bekend zou zijn bij de mensen van een klein dorp in een rurale omgeving, waar behalve landbouw weinig kansen op werk bestaan. Als u met deze bedenking geconfronteerd wordt, zegt u dat enkel de dorpsverantwoordelijke op de hoogte was van uw tewerkstelling (CGVS, p.13), wat allesbehalve kan overtuigen. Op de vraag of de mensen in het dorp dan nooit naar u informeerden, antwoordt u dat zij dat inderdaad deden en dat uw vader dan zei dat u "ergens in een winkel werkte". Gevraagd wat uw vader daar nog meer over vertelde, zegt u dat hij het over "een of andere winkel" had, dat de mensen daar verder geen vragen over stelden en niet in detail traden (CGVS, p.16). Ook als het CGVS u vraagt wat u dan tegen uw vrienden in het dorp zei als ze naar uw werk vroegen, zegt u dat u hen "niets speciaals" vertelde, dat zij ook dachten dat u een winkel had (CGVS, p.13). Dergelijk vaag relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

U heeft voorts beweerd dat S.M. (...) en drie andere Talibs naar het huis van uw ouders kwamen en er naar u informeerden. U zou op dat moment bij uw schoonouders, eveneens in Lech, verbleven hebben. Het is opmerkelijk dat de Taliban, die naar u op zoek zouden zijn geweest, niet naar het huis van uw schoonfamilie kwamen. Gezien het om lokale mensen van de Taliban gaat, kan worden vermoed dat zij weten waar in het dorp uw schoonvader (tevens uw oom) woont en dat zij, als u niet bij uw ouders bent, naar uw schoonvader komen. U zegt overigens zelf dat u maar twee adressen in het dorp heeft, of bij uw vader, of bij uw schoonvader (CGVS, p.14). U argumenteert eerst dat ze dachten dat u op uw werk

was (CGVS, p.14). Als u gevraagd wordt waarom ze dan net die avond naar het huis van uw vader kwamen, zegt u dat u dat niet weet, dat het wellicht toeval was (CGVS, p.14). Dit is allemaal bijzonder vaag en onsamenhangend. Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in de verklaringen die u heeft afgelegd. Zo stelt u dat S.M. (...) (wiens naam u bij de DVZ overigens op geen enkel moment noemde) en de zijnen een tweede keer naar uw vader kwamen en opnieuw met hem praatten. U ontkent dat zij uw vader toen ook hebben geslagen (CGVS, p.14, 15), hoewel het dat is wat u beweerde tijdens uw gehoor bij de DVZ (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u pas bij het derde bezoek van de Taliban zou hebben ingezien dat u écht gevisieerd werd (CGVS, p.15). Zowel na het eerste als na het tweede bezoek zou u telkenmale hebben beslist om uw werk voor het NDS verder te zetten (CGVS, p.14, 15), dit terwijl de Taliban net hadden geëist dat u daarmee zou ophouden. Dat u zodoende het leven van uzelf en dat van uw familie die in het dorp achterbleef op het spel zou hebben gezet, is opnieuw niet aannemelijk.

Verder dient te worden gewezen op de zeer opmerkelijke vaststelling dat dit verhaal blijkbaar geen gevolg heeft gekend. Het CGVS stelt vast dat u Afghanistan nu al bijna drie jaar geleden verlaten heeft. In de weken voor uw vertrek zouden de Taliban intensief naar u op zoek zijn gegaan: drie keer zouden zij bij u thuis zijn gekomen, bij hun derde bezoek zouden zij uw vader hebben mishandeld. Als het CGVS u de vraag stelt welke problemen uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan gekend heeft, wordt uw relaas evenwel bijzonder vaag. U zegt dat u niet al te vaak contact heeft, u zegt dat u om de twee of zes maanden belt (CGVS, p.16). Gezien u vrouw en kind achterliet, mag worden verondersteld dat u vaker contact heeft met het thuisfront. U verklaart ook dat de Taliban nog in de regio zijn maar u weet niet of zij nog bij uw familie zijn langs geweest (CGVS, p.16). Als het CGVS u vraagt of u dan niet informeerde naar eventuele problemen die uw familie zou kennen, zegt u louter dat uw vader u zei dat de lokale mullah hem vroeg waar u was (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat de Taliban, die toch naarstig naar u op zoek waren, plots elke interesse in u en uw familie zouden verliezen. U argumenteert vervolgens dat de Taliban weten dat u niet meer op uw werk bent en suggereert daarmee dat zij om die reden niets meer van zich lieten horen (CGVS p.16). Gevraagd hoe de Taliban zouden weten dat u niet langer voor het NDS werkt, oppert u dat zij over een inlichtingensysteem beschikken en dat zij snel te weten komen wie waar is (CGVS, p.16). Als het CGVS vervolgens opmerkt dat uit uw verklaringen veeleer bleek dat u door enkele dorpelingen van de Taliban werd gevisieerd, dat deze eerder bij toeval te weten kwamen dat u voor het NDS werkte en dat het aldus geheel onduidelijk is over welk inlichtingensysteem deze mensen zouden beschikken (CGVS, p.16), zegt u dat u dit niet weet, dat ze misschien mensen hebben die informatie inwinnen, dat er genoeg Taliban zijn en "dat dit veel groter is" dan de vier Taliban die u kwamen zoeken (CGVS, p.16). U lijkt zich in deze veeleer op vermoedens van uwentwege te baseren. U zegt vervolgens ook nog dat ze u misschien zoeken maar niet vinden (CGVS, p.16). Dat deze Talibs (nota bene mensen van uw dorp en regio) u in de voorbije drie jaar gezocht hebben, blijkt echter geenszins uit het relaas dat u brengt.

Met het arrest van 5 december 2018 kwam de RvV eveneens tot de conclusie "dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar bewakingsopdracht bij het NDS aanleiding heeft gegeven tot de door haar verklaarde problemen met de taliban". Dat u tijdens uw tweede onderhoud blijft vasthouden aan dit relaas en uw zagezegde problemen met de Taliban, herstelt de geloofwaardigheid ervan niet.

In zoverre u voorts verwijst naar uw tewerkstelling bij het NDS, die niet wordt betwist, merken zowel het CGVS als de RvV op dat het niet aannemelijk is dat u louter omwille van dit profiel daadwerkelijk risico loopt om door de Taliban te worden gevisieerd.

In de beslissing van 2 maart 2018 werd dit als volgt gemotiveerd:

Wat betreft uw tewerkstelling als militair bij de gebouwen van het NDS, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U was gedurende meer dan drie jaar veiligheidsagent bij het NDS in Kabul. Na twee opleidingen die respectievelijk zes weken en een maand duurden, kon u aan de slag. U en uw eenheid van negen soldaten maakten deel uit van een groter geheel dat instond voor de veiligheid van de omgeving van de directoraten. U en uw mensen controleerden mensen en binnenkomende voertuigen. Zo moesten jullie met spiegels nagaan of er geen explosieven aan het voertuig werden aangebracht. Als er gevaar dreigde, werden de poorten van het directoraat gesloten. Met het arresteren of ondervragen van verdachten had u niets te maken. Evenmin stond u in voor de bewaking van gevangenen. Dit zijn zaken die onder de bevoegdheid van de "operationele medewerkers" van het NDS vielen.

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie persoonlijk zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw relaas lijkt dit bovendien te bevestigen. De door u aangehaalde bedreigingen zijn, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig gebleken. Het loutere feit dat u in functie was als veiligheidsagent bij het NDS in de hoofdstad Kabul volstaat daarom

niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u uw activiteiten voor het NDS gestaakt heeft, maakt zulks nog minder waarschijnlijk.

De RvV stelde in het arrest van 5 december 2018 dat u er niet in slaagde in concreto aan te tonen dat u als voormalig veiligheidsagent een risico op vervolging zou lopen in uw land van herkomst.

U brengt tijdens uw tweede onderhoud geen elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden leiden. U beweert dan wel dat de Afghaanse autoriteiten u mogelijks vragen zouden stellen en in de gevangenis kunnen opsluiten omdat u stopte met werken bij het NDS (CGVS, 20.02.2019, p.17, 18). Echter dient te worden opgemerkt dat u deze beweerde vrees niet eerder aanhaalde, noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud noch tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV. Bovendien blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezighoudt met het vervolgen van deserteurs. Zo toont de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, aan dat desertie bij de Afghaanse veiligheidsdiensten niet alleen schering en inslag is, maar dat soldaten na desertie bovendien probleemloos hun functies kunnen heropnemen. Hoewel dit laatste betrekking heeft op werknemers van het Afghaanse leger, wijst niets er op dat dit voor werknemers van de politie of de NDS anders zou zijn. U brengt overigens geen enkel document aan waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten juridische stappen tegen u zouden hebben gezet.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in

Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw voormalig werk bij de NDS, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u in het verleden werkzaam was voor een Afghaanse overheidsinstelling maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in de Afghaanse hoofdstad. Zo spreekt u Dari en begrijpt u Pashtou, de twee landstalen van Afghanistan (CGVS 26.01.2018, p.20). U maakte verder uw middelbare onderwijs af, wat in de Afghaanse context als bovengemiddeld geschoold kan worden beschouwd (CGVS 26.01.2018, p.3 & 5). Verder beschikt u over een aanzienlijke werkervaring. U was eerst actief als landbouwer en nam hierna het initiatief om te solliciteren bij het NDS, een job die u na het welslagen van fysieke en kennistesten mocht aanvangen (CGVS 26.01.2018, p.5). U werkte meer dan drie jaar voor het NDS (CGVS 26.01.2018, p.8). Ook in België toonde u zich redzaam genoeg om aan werk te geraken. Nadat u schoolliep, zou u aan werk zijn geraakt in een voedingswinkel (CGVS 20.02.2019, p.4). Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel ook in de hoofdstad Kabul werk kan vinden.

Bovendien was u in die drie jaren voor het NDS werkzaam in Kabul zelf. Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. Uw kennis lijkt dit ook aan te tonen. Zo wordt u gevraagd naar ziekenhuizen, scholen en banken waar u werkte en weet u deze te benoemen alsook kent u omliggende straten en pleinen (CGVS 20.02.2019, p.14, 15, 17 & 18). Dat u de stad enigszins kent weet een hervestiging alleen maar te bevorderen. Bovendien kan worden vermoed dat u in de jaren dat u in Kabul

werkte, ook mensen heeft leren kennen die in de stad verblijven en dat u er dus mogelijk een netwerk heeft opgebouwd.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Kabul te hervestigen verwees u louter naar uw beweerde problemen en haalde u aan dat de overheid u van desertie zou kunnen beschuldigen (CGVS 20.02.2019, p.17). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan deze elementen zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De taskara's van u en uw vrouw tonen hoogstens aan dat jullie van Syagerd afkomstig zijn. Het document in verband met uw huwelijk is een handgeschreven document zonder veel bewijswaarde. Bovendien houdt dit stuk geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De foto's, de werkbadge en de certificaten van het NDS tonen aan dat u enkele opleidingen volgde en bij het NDS gewerkt heeft. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De medische attesten moeten bewijzen dat u in Bulgarije mishandeld werd. Ook dit staat in deze beslissing niet ter discussie. Geen van de documenten herstelt de geloofwaardigheid van uw beweerde asielaansluiting.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en de aangevoerde vrees aan de elementen in deze definitie. Tevens stelt hij dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten zichzelf niet kunnen beschermen.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", juncto het gelijkheidsbeginsel juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Hij herhaalt vervolgens zijn argumenten zoals opgenomen in zijn vorige verzoekschrift voor de Raad, en dit omdat hij niet akkoord is met het gegeven dat de vluchtelingenstatus aan hem niet werd toegekend. Verzoeker kon het vorige arrest van de Raad niet aanvechten bij de Raad van State omdat de vorige beslissing werd vernietigd en de zaak werd teruggestuurd naar het CGVS.

Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting over de geloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban en over het gegeven dat hij ten gevolge van zijn voormalige tewerkstelling voor de NDS risico loopt.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij vreest te worden vervolgd door de Afghaanse overheid omdat hij zijn post heeft verlaten. In dit kader betoogt hij:

"Verweerster verwijst naar de landeninformatie en ze stelt dat er geen info gevonden is over de werkgever van verzoeker, maar wel over het leger.

In het leger zal het verlaten van een post niet tot vervolging leiden. Aldus verweerster.

Het feit dat verzoeker op zoek gegaan is naar de landeninformatie over de werkgever van verzoeker is een indicatie dat ze wel gelooft dat desertie voor vervolging kan leiden.

Het feit dat verweerster geen landeninformatie daarover gevonden heeft moet niet noodzakelijk erop neerkomen dat er geen vervolging zal plaatsvinden mocht verzoeker terugkeren.

Verzoeker verzoekt uw Raad om hem nopens dit punt het voordeel van twijfel te verlenen.”

Voorts gaat verzoeker in op het in de bestreden beslissing genoemde intern vestigingsalternatief in Kabul. In dit kader doet hij gelden:

“Het inroepen van IVA in Kaboel voor verzoeker. Verzoeker meent dat deze IVA niet in de eerdere beslissing ingeroepen was.

Verweerster was toen ook op de hoogte van het feit dat verzoeker in Kaboel werkte en dat hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te komen.

Het is dan in die zin niet correct om nu een IVA in Kaboel in te roepen. Verweerster had een keer de kans om dit argument in te roepen en ze heeft het niet gedaan.

Men mag zich dan de vraag stellen wat de waarde van de nietigverklaring van de beslissingen van verweerster door uw Raad is als ze telkens haar motivering aanpast en opnieuw dezelfde beslissing neemt.

Deze houding mag men verwachten in van de DVZ in de annulatieprocedure.

Niet van het CGVS, een instantie die geacht wordt om deze elementen in haar oorspronkelijke beslissing al te betrekken.

Verzoeker woont bijna 4 jaar weg van zijn vrouw en kind. De houding van verweerster zorgt ervoor dat hij nog een jaar in België moet leven zonder zijn gezin.

Hoe onmenselijk een asielpcedure kan zijn?

Na 4 jaar niet weten waarop men staat!!!”

2.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

“Verzoeker is afkomstig uit een district waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen zicht biedt over zijn familiale/financiële situatie.”

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker herhaalt in het kader van onderhavige beroepsprocedure de reeds eerder aangevoerde vrees ten aanzien van de taliban en omwille van zijn voormalige werkzaamheden voor de NDS. Tevens herhaalt hij de argumenten die hij hierover aanvoerde in het kader van zijn vorige beroepsprocedure bij de Raad.

Reeds bij arrest nr. X van 5 december 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd hierover echter geoordeeld als volgt:

“(…)

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij volgende stukken neer: haar taskara, een fotokopie van de taskara van haar vrouw, een brief van de ouders waarin haar huwelijk bevestigd wordt, twee certificaten van het NDS, een badge van het NDS, zes foto's waarop de verzoekende partij met collega's van het NDS is te zien, de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd, enkele medische attesten van Belgische artsen waarmee de verzoekende partij wil aantonen dat zij door de Bulgaarse autoriteiten werd mishandeld.

De taskara's en het document in verband met verzoekers huwelijk hebben betrekking op de identiteit van de verzoekende partij en haar vrouw maar houden geen verband met de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. De foto's en documenten met betrekking tot verzoekers functie bij het NDS tonen aan dat de verzoekende partij enkele opleidingen volgde en bij het NDS gewerkt heeft. Dit gegeven staat in casu niet ter discussie, maar volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft of er een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals verder wordt uiteengezet. De enveloppe wijst erop dat de verzoekende partij post opgestuurd kreeg uit Afghanistan maar werpt evenmin enig licht op haar vluchtmotieven. De medische documenten, tot slot, dienen ter staving van gebeurtenissen die zich in Bulgarije hebben voorgedaan en die geen verband houden met de feiten op grond waarvan de verzoekende partij internationale bescherming vraagt in België.

Omwille van hun gebrek aan bewijswaarde volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en haar verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar bewakingsopdracht bij het NDS aanleiding heeft gegeven tot de door haar verklaarde problemen met de taliban.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenis waardoor de verzoekende partij in het vizier zou zijn gekomen van de taliban, met name het bezoek van dorpsgenoot A. H. aan een lokaal

talibanlid dat in 'Directoraat 40' werd vastgehouden op het moment dat de verzoekende partij instond voor de bewaking van deze plek. De verzoekende partij verklaart dat zij vermoedt dat A. H. haar in het dorp verklikt heeft bij de taliban. Zij zou immers haar werk bij het NDS verborgen hebben gehouden voor de mensen in haar dorp en nooit in uniform naar huis zijn gegaan. Dat de verzoekende partij haar job in Kaboel gedurende meer dan drie jaar zou hebben kunnen geheim houden voor de dorpingen van Lech, maar uiteindelijk door de mand zou zijn gevallen door een toevallig bezoek van een van de dorpingen, acht de Raad niet aannemelijk. De verzoekende partij verklaart dat de dorpsverantwoordelijke in 1390 liet weten dat er kon worden gesolliciteerd bij het NDS. De verzoekende partij en enkele andere jongens zouden aan de selectie hebben deelgenomen, waarna zij naar het districtshuis en vervolgens naar hun respectievelijke eenheid zouden zijn gestuurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Het is niet aannemelijk dat de aanwerving door het NDS van meerdere jongemannen niet bekend zou zijn bij de mensen van een klein dorp in een rurale omgeving. Dat het NDS niet op zijn website publiceert, noch aan de valven van het gemeente- of districtshuis afficheert wie aangenomen is, doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat dit nieuws zich verspreidt binnen een kleine, rurale gemeenschap als deze waaruit de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van haar ontmoeting met A. H., noch van de gevangenschap van een dorping in het directoraat dat zij bewaakte. Daar waar verzoekers spontaan relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen start met de gevangenschap van S. S. en de toevallige ontmoeting met A. H., rept de verzoekende partij hier met geen woord over bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Daar luidt het dat de taliban, in hun zoektocht naar nieuwe rekruten, op een dag bij de verzoekende partij thuis langs kwamen toen zij er niet was. Pas na dit eerste bezoek zouden de taliban te weten zijn gekomen dat de verzoekende partij voor de overheid werkte. Toen zij een tweede keer langskwamen, zouden zij haar vader hebben geslagen en hem hebben gezegd dat ze de verzoekende partij zouden doden indien zij niet zou terugkeren (stuk 13, verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15). Waar de verzoekende partij betoogt dat de verklaring meervoudige aanvraag niet zou mogen worden gebruikt omdat zij niet werd ingevuld door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou hebben gekregen om de gevangenschap van S. S. en haar ontmoeting met A. H. te vermelden, te meer daar het hier geen loutere omissie betreft maar een wezenlijke discrepantie met het relaas dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft uiteengezet. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat zij stukken uit een ander dossier kreeg toen zij een kopie van de vragenlijst opvroeg en dat bovendien niet kan worden uitgesloten dat er bepaalde vertaalfouten zijn gemaakt. De loutere hypothese dat er mogelijk vertaalfouten zijn gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken – hetgeen de verzoekende partij op geen enkele wijze staft en waarvoor in het administratief dossier niet de minste aanwijzing kan worden gevonden – kan bezwaarlijk dienen ter verklaring van de vaststelling dat een kernelement van verzoekers relaas niet in het gehoorverslag wordt vermeld. Dat de verzoekende partij geen kopie mocht ontvangen van dit gehoorverslag neemt niet weg dat dit verslag aanwezig is in het administratief dossier en door de verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend nadat het haar in het Dari was voorgelezen. Uit een ter terechtzitting van 25 oktober 2018 neergelegde afdruk van de e-mail waarin verzoekers raadsman een kopie van verzoekers vragenlijst opvraagt blijkt overigens dat verzoekers raadsman een verkeerd openbaar veiligheidsnummer heeft vermeld. Derhalve kan de bevoegde overheidsdienst in dezen geen fout worden verweten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding heeft gemaakt van de rol die A. H. zou hebben gespeeld in haar problemen met de taliban, quod non, dan nog maakt zij dit element van haar relaas niet aannemelijk in het licht van de hoger aangehaalde omstandigheden. Evenmin aannemelijk is dat de verzoekende partij bij haar terugkeer naar het dorp op geen enkel moment zou hebben vermoed dat A.H. haar mogelijk had verraden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Men kan redelijkerwijs verwachten dat de ontmoeting met A. H. de verzoekende partij zorgen zou hebben gebaard, aangezien A. H. een talibanlid uit verzoekers dorp kwam bezoeken en de verzoekende partij haar tewerkstelling bij het NDS bewust voor andere dorpingen verborgen had gehouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 13).

Het is verder opmerkelijk dat de taliban, nadat ze een eerste maal bij de verzoekende partij thuis waren langs geweest en haar daar niet hadden aangetroffen, niet naar het huis van haar schoonfamilie kwamen, waar de verzoekende partij zich op dat ogenblik bevond. Gezien het lokale mensen van de taliban betref, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij weten waar in het dorp verzoekers schoonvader (tevens verzoekers oom) woont en dat zij daarheen gaan indien zij de verzoekende partij niet bij haar ouders aantreffen. De verzoekende partij verklaart overigens zelf dat zij maar twee

adressen in het dorp heeft, of bij haar vader, of bij haar schoonvader (stuk 5, gehoorverslag, p.14). De verzoekende partij stelt dat men niet kan weten wat de intentie van de taliban die avond was en dat het best mogelijk is dat ze haar toen niet wilden doden maar enkel spreken en dwingen tot samenwerking. Deze uitleg verklaart niet waarom de taliban niet naar de plaats gaan waar zij kans maken de verzoekende partij aan te treffen, indien zij daadwerkelijk naar haar op zoek zijn.

Tot slot kan het niet overtuigen dat verzoekers vluchtrelaas klaarblijkelijk geen vervolg meer heeft gekend sinds verzoekers vertrek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht als volgt gemotiveerd:

“(…) Het CGVS stelt vast dat u Afghanistan nu al bijna drie jaar geleden verlaten heeft. In de weken voor uw vertrek zouden de Taliban intensief naar u op zoek zijn gegaan: drie keer zouden zij bij u thuis zijn gekomen, bij hun derde bezoek zouden zij uw vader hebben mishandeld. Als het CGVS u de vraag stelt welke problemen uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan gekend heeft, wordt uw relaas evenwel bijzonder vaag. U zegt dat u niet al te vaak contact heeft, u zegt dat u om de twee of zes maanden belt (CGVS, p.16). Gezien u vrouw en kind achterliet, mag worden verondersteld dat u vaker contact heeft met het thuisfront. U verklaart ook dat de Taliban nog in de regio zijn maar u weet niet of zij nog bij uw familie zijn langs geweest (CGVS, p.16). Als het CGVS u vraagt of u dan niet informeerde naar eventuele problemen die uw familie zou kennen, zegt u louter dat uw vader u zei dat de lokale mullah hem vroeg waar u was (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat de Taliban, die toch naarstig naar u op zoek waren, plots elke interesse in u en uw familie zouden verliezen.”

De verzoekende partij voert aan dat de taliban weten dat zij haar functie bij de overheid niet meer uitoefent, dat zij evenmin nog in haar dorp te zien is en dat het derhalve logisch is dat ze niet elke dag langskomen om op de deur van verzoekers vader te kloppen. De verzoekende partij voert echter geen enkel concreet element aan ter staving van haar bewering en lijkt zich veeleer op vermoedens te baseren. Tijdens haar gehoor gevraagd hoe de taliban zouden weten dat zij niet langer voor het NDS werkt, opperde de verzoekende partij dat de taliban over een inlichtingensysteem beschikken en dat zij snel te weten komen wie waar is. Haar gewezen op de onwaarschijnlijkheid van deze verklaring in het licht van eerdere verklaringen volgens dewelke de verzoekende partij door enkele bij de taliban aangesloten dorpelingen zou zijn gevisieerd die haar tewerkstelling bij het NDS eerder bij toeval ontdekten, verklaart de verzoekende partij het niet te weten, dat ze misschien mensen hebben die informatie inwinnen, dat er genoeg taliban zijn en dat “het (...) veel groter (is)” dan de vier taliban die verzoeker kwamen zoeken. Aldus beperkt zij zich tot loutere veronderstellingen. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat ze haar misschien nog zoeken en niet vinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Dat deze talibanleden (nota bene mensen van verzoekers dorp en regio) de verzoekende partij in de voorbije jaren nog gezocht hebben, blijkt echter geenszins uit haar relaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar tewerkstelling bij het NDS, die door de Raad niet wordt betwist, maakt zij niet aannemelijk dat zij louter omwille van dit profiel een daadwerkelijk risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dienaangaand terecht als volgt oordelen in de bestreden beslissing:

“(…) U was gedurende meer dan drie jaar veiligheidsagent bij het NDS in Kabul. Na twee opleidingen die respectievelijk zes weken en een maand duurden, kon u aan de slag. U en uw eenheid van negen soldaten maakten deel uit van een groter geheel dat instond voor de veiligheid van de omgeving van de directoraten. U en uw mensen controleerden mensen en binnenkomende voertuigen. Zo moesten jullie met spiegels nagaan of er geen explosieven aan het voertuig werden aangebracht. Als er gevaar dreigde, werden de poorten van het directoraat gesloten. Met het arresteren of ondervragen van verdachten had u niets te maken. Evenmin stond u in voor de bewaking van gevangenen. Dit zijn zaken die onder de bevoegdheid van de “operationele medewerkers” van het NDS vielen.

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie persoonlijk zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw relaas lijkt dit bovendien te bevestigen. De door u aangehaalde bedreigingen zijn, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig gebleken. Het loutere feit dat u in functie was als veiligheidsagent bij het NDS in de hoofdstad Kabul volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u uw activiteiten voor het NDS gestaakt heeft, maakt zulks nog minder waarschijnlijk.”

De verzoekende partij voert aan dat zij afkomstig is uit een regio met een sterke taliban-aanwezigheid en daardoor sneller de aandacht trekt van de taliban dan iemand die in Kaboel woont. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke in concreto aan te tonen dat zij als voormalig veiligheidsagent een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis naar België de gedane vaststellingen kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten

gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om te worden gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

De vermeende laaggeschooldheid van de verzoekende partij kan evenmin ter verschoning of verklaring worden aangehaald, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar middelbare school heeft afgemaakt en derhalve bezwaarlijk laaggeschoold is (stuk 5, gehoorverslag, p. 3)."

Noch verzoeker, die hiertoe in tegenstelling met wat hij voorhoudt weldegelijk de mogelijkheid had, noch verweerder tekende tegen het voormelde arrest een cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormelde arrest van de RvV geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Het administratief dossier bevat immers geen nieuwe gegevens die betrekking hebben op de voormelde, door verzoeker aangevoerde feiten en vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing wordt dan ook met recht gesteld:

"U brengt tijdens uw tweede onderhoud geen elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden leiden. U beweert dan wel dat de Afghaanse autoriteiten u mogelijks vragen zouden stellen en in de gevangenis kunnen opsluiten omdat u stopte met werken bij het NDS (CGVS, 20.02.2019, p. 17, 18). Echter dient te worden opgemerkt dat u deze beweerde vrees niet eerder aanhaalde, noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud noch tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV. Bovendien blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezighoudt met het vervolgen van deserteurs. Zo toont de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, aan dat desertie bij de Afghaanse veiligheidsdiensten niet alleen schering en inslag is, maar dat soldaten na desertie bovendien probleemloos hun functies kunnen heropnemen. Hoewel dit laatste betrekking heeft op werknemers van het Afghaanse leger, wijst niets er op dat dit voor werknemers van de politie of de NDS anders zou zijn. U brengt overigens geen enkel document aan waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten juridische stappen tegen u zouden hebben gezet."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich ertoe, dit blijkens het voorgaande geheel ten onrechte, te poneren dat verweerder wel zou geloven dat desertie tot vervolging kan leiden en te stellen dat het feit dat hierover geen informatie gevonden kan worden niet noodzakelijk betekent dat er geen vervolging zal plaatsvinden. Hiermee doet verzoeker aan de voormelde motieven op generlei wijze afbreuk. Gezien verzoeker eerder niet aanhaalde te vrezen te zullen worden vervolgd omwille van desertie, er geen indicaties zijn dat de Afghaanse autoriteiten zich actief bezighouden met het opsporen en vervolgen van deserteurs, verzoeker evenmin enige informatie aanreikt die hierop zou kunnen duiden en verzoeker geen documenten bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de autoriteiten jegens hem juridische stappen zouden hebben gezet, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer problemen zou riskeren met zijn autoriteiten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd mist voorts feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in

aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt afkomstig te zijn van een district waar sprake is van willekeurig geweld. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker in Kabul over een intern vestigingsalternatief in de zin van voormelde artikel beschikt.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw voormalig werk bij de NDS, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u in het verleden werkzaam was voor een Afghaanse overheidsinstelling maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

(...)

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in de Afghaanse hoofdstad. Zo spreekt u Dari en begrijpt u Pashtou, de twee landstalen van Afghanistan (CGVS 26.01.2018, p.20). U maakte verder uw middelbare onderwijs af, wat in de Afghaanse context als bovengemiddeld geschoold kan worden beschouwd (CGVS 26.01.2018, p.3 & 5). Verder beschikt u over een aanzienlijke werkervaring. U was eerst actief als landbouwer en nam hierna het initiatief om te solliciteren bij het NDS, een job die u na het welslagen van fysieke en kennistesten mocht aanvangen (CGVS 26.01.2018, p.5). U werkte meer dan drie jaar voor het NDS (CGVS 26.01.2018, p.8). Ook in België toonde u zich redzaam genoeg om aan werk te geraken. Nadat u schoolliep, zou u aan werk zijn geraakt in een voedingswinkel (CGVS 20.02.2019, p.4). Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel ook in de hoofdstad Kabul werk kan vinden.

Bovendien was u in die drie jaren voor het NDS werkzaam in Kabul zelf. Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. Uw kennis lijkt dit ook aan te tonen. Zo wordt u gevraagd naar ziekenhuizen, scholen en banken waar u werkte en weet u deze te benoemen alsook kent u omliggende straten en pleinen (CGVS 20.02.2019, p.14, 15, 17 & 18). Dat u de stad enigszins kent weet een hervestiging alleen maar te bevorderen. Bovendien kan worden vermoed dat u in de jaren dat u in Kabul werkte, ook mensen heeft leren kennen die in de stad verblijven en dat u er dus mogelijk een netwerk heeft opgebouwd.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Kabul te hervestigen verwees u louter naar uw beweerde problemen en haalde u aan dat de overheid u van desertie zou kunnen beschuldigen (CGVS

20.02.2019, p.17). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan deze elementen zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

De middels een aanvullende nota van verweerder van 22 augustus 2019 aangebrachte rapporten van EASO van mei 2018 en juni 2019 en COI Focus Afghanistan van 15 mei 2019 bevestigen voormelde analyse door verweerder van de situatie in Kabul.

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde, omstandige motivering niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij zich baseert op de beslissing die de commissaris-generaal in het verleden velde en verweerder verwijt dat in deze beslissing geen melding werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief in Kabul, dient immers te worden opgemerkt dat de beslissing die verweerder in het verleden nam ten aanzien van verzoeker werd vernietigd bij het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker kan zich bijgevolg niet steunen op de inhoud of de motieven van de eerder genomen beslissing van het CGVS. Door de vernietiging ervan werd de initiële beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en verzoeker evenmin aannemelijk maakt waarom het gegeven dat er eerder geen toepassing zou zijn gemaakt van een intern vestigingsalternatief eraan in de weg zou staan dat heden wel wordt besloten tot het bestaan van dergelijk intern vestigingsalternatief.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT